

EŞİM İSTERSE OLUR

ZEKERİYA EFİLOĞLU



Zekeriya Efiloğlu

Aslında her şey, “Şu Akkuş’un Gürgenleri Yıkılmadı mı?” türküsü ile başlasa daha anlamlı olurdu fakat geçmişe dair aklımda kalan en eski kareler, Karadeniz’in incisi Ünye’deki Anafartalar İlkokuluna ait. İyi bir çocukluk hayali ile geçeceğini zannettiğim yıllarda evden kaçıp futbol oynamak, yüzmeye gitmek, sokaklarda geç saatlere kadar gezmek, mümkünse ve eğer bilet bulabilmişsek Cüneyt Arkın filmleri izlemek, ağabeyimle birlikte en çok yaptığımız işlerdi. Tabi bir de şiir yazmak... Kendimle baş başa kaldığım vakitlerde coşkun gönlümden taşan mısralar kâğıda dökülürdü. İlk şiirlerimi hep anneme yazdım, sonra herkese.

Geçmez zannedilen yılların çabucak geçeceğini ve üniversiteli olacağımı hiç düşünmezken, Burdur Eğitim Fakültesinde buldum kendimi. Öğretmen olacaktım; kutsal bir mesleği icra edecek, insan yetiştirecektim.

Mesleğe başladığım Halfeti Hilalli Köyü’nde idealist bir öğretmen olarak, hep en iyisini yapmaya karar verdim. Her ne iş yapıyorsam, o işte en iyisi olmalıydım. İşte ondan sonra yaptığım tüm işlerde yukarıdaki satırlarda ifade etmiş olduğum cümledeki tezimi gerçekleştirmek için gayret gösterdim. Geleceğimizin teminatı gençler ve ülkemizin temel taşı ailenin önemi üzerine çalışıyor, bu alanda konferanslar veriyor, ufkumuzu aydınlatmak adına ışık olmaya çabalıyorum. Öğretmenlik, müdürlük, başkanlık, yazarlık, radyo ve TV programcılığı yaparken gittiğim her yerde, aklımda vatanıma en iyi hizmeti yapabilme duygusu vardı ve hâlen de bu aşkla çalışmalarına devam ediyorum.

Her daim muhabbetle...

ESERLERİ

Hayat Yayınları

1. Bana Aşkımızı Anlat, Deneme, 2015
2. Aşkın Peşinde, Roman, 2016
3. Can Tanem, Şiir, 2016
4. Olduğum Gibi Sev Beni, Deneme, 2016
5. Kalbime Yazdım Seni, Roman, 2017
6. İkimiz İçin, Roman, 2017
7. Mandalina Çekirdeği, Roman, 2018
8. Eşim İsterse Olur, Öykü, 2018
9. Annemi Beklerken, Roman, 2018
10. Kendine Bir İyilik Yap, Kişisel Gelişim, 2019
11. Sen Çok Özelsin, Kişisel Gelişim, 2021
12. İyi Düşün Mutlu Yaşa, Kişisel Gelişim, 2022
13. Kadın Ağlarsa, Roman, 2023

Beka Yayınları

1. Sana Yazdım, Deneme, 2005
2. Eğitim Her Kapıyı Açar, Kişisel Gelişim, 2007
3. Dipnot Düştüm Sadece, Şiir, 2008
4. İçimizdeki Hayat, Deneme, 2008
5. Sustunuz, Şiir, 2009
6. Aşk(1)a Yürümek, Şiir, 2010

Ark Yayınları

1. Aşkın Eşiğinde Ölüme Uyanmak, Roman, 2012
2. Yüreğim Toroslarda Kaldı, Öykü, 2013
3. Yosun Gözlüm, Şiir, 2013

İthaf

Kıymetli dostlarım *Esra Demirel* ve
Pakize Tire'ye her daim muhabbetle.

İÇİNDEKİLER

| | |
|--|-----|
| Ön Söz..... | 9 |
| Beyaz Gelinlik | 13 |
| Çok Geç Olmadan Sevdiklerimize Değer Vermek | 21 |
| Tutku Tutar mı? | 25 |
| Evlenmeden Önce Asla Yapılmaması Gerekenler | 35 |
| Nar Çiçeği..... | 39 |
| Çocuklara Söylenmemesi Gereken Sözler | 45 |
| Hevesim Kaçtı | 51 |
| Çocukta Güven Duygusu Oluşturma | 59 |
| Her İlgi Sevgi Değildir | 63 |
| Hiç Kimsenin Birbirini Sevip Saymadığı Topluluklar | |
| İçten İçe Çürürler | 71 |
| Hâlâ Benimlesin Bebeğim | 77 |
| Kadın Evin Direğidir | 89 |
| Erkek Evin Kapısıdır | 90 |
| Özel Bir Armağan..... | 93 |
| Çocuklarını Evlendirirken Anne ve Babaların | |
| En Çok Yaptığı Hatalar | 103 |
| Bir Başka Tatil | 107 |
| Ben Erkekleri Çözdüm | 115 |

| | |
|--|-----|
| Evlilik Aşkı Öldürür Mü? | 121 |
| Yaşamda Bir İnsanın İlk Okulu, O Kişinin Kendi Ailesidir ... | 129 |
| Bir Görüşte Âşık Oldum | 137 |
| Evlilikte Mutlu Olmak İçin Altın Kurallar | 147 |
| İğneyi Kendine Batır | 151 |
| Sevgili Kızım | 161 |
| Aşk Tedavi Eder | 167 |
| Sevgili Oğlum | 175 |
| Pekmez | 181 |
| Kırmızı Bisiklet | 187 |
| Son Mektup | 195 |
| Sana Geliyorum | 201 |
| Zamane Kuşağı | 215 |
| Saatli Bomba | 221 |
| Kavşak | 233 |
| Kuşakları Karıştırmayalım | 243 |
| Seni Seviyorum | 249 |
| Eşim İsterse Olur | 253 |
| Boşanma Nedenleri Nelerdir? | 257 |
| Ölmek mi Gerekıyor? | 261 |
| Son Söz | 263 |

ÖN SÖZ

İçeri girer girmez neşe içinde bağırdı:

“Annecim biliyor musun bugün yuvada ne oldu?”

“Görmüyor musun? Telefonla konuşuyorum.”

İnsanların sevdiği şeyler birbirine benzemiyordu. Annesi telefonunu, babası arabasını çok seviyordu. Telefon ve araba söz konusu olduğu zaman, her şey erteleniyordu. Bir de eve misafir geleceği zaman kendisine hiç yer kalmıyordu.

Nerelere gitseydi acaba?

Annesi kapattı telefonu. Mutfaktan tencere sesleri geliyordu. Koşarak annesinin yanına gitti. “Annecim sana yardım edebilir miyim?” diye sordu en sevimli hâlini takınarak.

Annesi şöyle bir baktı.

“Hayırdır? Bir yaramazlık mı yaptın acaba? Bak bir de seninle uğraşmayayım. Çok yorgunum zaten.”

Yorgunluk nasıl bir şeydi? Bazen elinde oyuncakıyla uykuya daldığında anneanesi oyuncakçı yavaşça elinden alırdı. “Nasıl yorulmuş yavrucağ. Uykunun gül kokulu kolları sarsın seni.” diyerek alnına bir öpücük konduruyordu.

Yorgunluk gül kokulu bir uykuya dalmaksa eğer, neden annesi kendisiyle böyle kızgın kızgın konuşuyordu? Buna anlam ve-

remiyordu. “Anneciğim, yorulduğun zaman gl kokulu uykulara dalarsın. Anneannem yle söylüyor.”

“Uykuya dalayım da gl kokuları kusur kalsın. Yorgunluktan lyorum.”

Bu kelimededen nefret ediyordu. ‘Yorgunum, yorgun olduğundan, böyle yorgunken...’

“Anneciğim sen yorulma.” diye...

“Yemekte konuşuruz ocuğum. Bankada işler yetişmedi. Baban gelene kadar bunları bitirmem lazım. Hadi sen oyna biraz.”

Hani siz yoruluyorsunuz ya ... Eeee.... İşte ben de oynamaktan yoruluyorum. Ne yapayım bilmem. Yapılmaması gerekenleri biliyordu da büyükler, yapılması gerekenleri hiç bilmiyorlardı.

Işıklar söndü birden. Annesi öfkeyle söylenmeye başladı. “Mum da yok!” diye diye el yordamıyla dolapları karıştırdı.

Çocuk sırtüstü yatıp, anneannesinin köyünü düşündü. Gaz lambasının işığında deli tavşan masalını anlatışını... Deli tavşanın duvardaki aksini getirdi gözlerinin önüne. Anneannesi gibi ellerini birleştirip işaret parmaklarını yukarı kaldırmakla tavşan kafası yaptı.

“Bak deli tavşan” diyerek parmaklarını oynattı. Yoldan geçen arabaların farları duvardaki tavşana yol açtı. Tavşan alabildiğine hr dolaştı sağda solda. Otlarla kuşlarla konuştu. Sonra yorgun düştü. Duvardaki görüntü minik avuçların açılmasıyla kayboldu. Kolu yavaşça kanepeden aşağı sarktı. Sonra işıklar geldi.

Kadın, ocuğun hiç konuşmadığını akıl etti. Birden kanepeye koştu. Küçücük dizlerini karnına doğru çekerek uykuya dalmış-

tı. Masanın üstündeki dosyalara baktı öğrenerek. Dindirilmez bir pişmanlık doldurdu içini. Uyandırmaktan korka korka küçük alnına bir öpücük kondurdu. Çocuk sanki bir ipucu bekliyormuşçasına aralanan gözleriyle mırıldandı:

“İşin bitince beni sever misin anne?”

Kadın, sevilme için randevu alan çocuğuna bakarak bütün gece ağladı...

Annelik bir kadın için en muhteşem kariyerdir. Buradan kadınların çalışmalarını istemiyorum diye bir sonuç çıkarmayın. Çocuğumuzun; altı yaşına kadar kişilik, kimlik ve karakter alt yapısıyla ilgilenmezsek, daha sonra çok geç kalabiliriz.

Hele hele çocuklarınızı asla sevgiden yoksun bir şekilde büyütmeyin.

Birçok sorun başlamadan bitebilir; sadece bakış açınızı değiştirin. Yüreğiniz o kadar engin ve yüce ki sadece Allah'ın yolunda birleşirin. Aklınıza nasıl düşünmesi gerektiğini söyleyin ve onu güzelleştirin.

Unutmayın; siz çok özelsiniz. Yapacağınız en kıymetli şey kendinize bir iyilik yapmak, öteki alem için hazırlanmaktır. Ne olur bir an bile gecikmeyin.

Bu buz dağı gibi eriyen fani dñnyada herkesin ulaşmak
istediği bir gram mutluluk birazcık huzur.
Neden bir başkasının huzurunu engeller
ve mutluluğunu elinden alırsız ki?
Hiç mi çocukken oyuncağımız alınmadı elimizden?
Hiç mi ağlamadık gizlice?

BEYAZ GELİNLİK

Cep telefonu titremeye başlayınca içinden bir Őeylerin biraz daha koptuğunu hissetti. Arayanın kim olduğunu adı gibi biliyordu; zira görev yaptığı okulda dersler yirmi beş dakika önce bitmiş, eve gireli daha bir dakika bile olmamişti. Ses tonunda, yaşadığı hoşnutsuzluğun ve özellikle son zamanlarda kendini bir gölge gibi takip eden gerginliğin izleri belli oluyordu.

“Efendim.”

Karşı tarafta da asla yaptığından pişmanlık duymayan otoriter bir ses tonu vardı. Gülşen Hanım bilmem kaçıncı kere muhatap olduğu bu kaba sesi tanıyordu.

“Geldin mi eve?”

“Evet geldim.” dedi az öncekinden daha sert bir Şekilde.

Fakat karşısındaki onu anlamak yerine yine her zamanki gibi yaptı. “Tamam, iyi o zaman.” diyerek telefonu kapattı.

Yaklaşık sekiz yıldır aynı konuşma üç aşağı beş yukarı bu Şekilde devam ediyordu. Sadece okuldan geldiği zaman değil, evden dışarıya adımıını attığı her an eşi tarafından aranıyor, her

davranışı istisnasız bir şekilde kontrol ediliyordu. Oysa o, sevgi sözcükleri duymayı o kadar çok özlemişti ki.

Eşi, Fen-Edebiyat Fakültesinde profesör, kendisi de bir orta- okulda Türkçe öğretmenliği yapıyordu. İlk başlarda çok hoşuna giden bu davranışın ilgiden ve sevgiden kaynaklandığını düşünmüş, rahatsız olmamıştı. Fakat Gülşen Hanım özellikle son beş yıldır Rasim Bey'in bu davranışlarından inanılmaz derecede rahatsızlık duyuyor, eşinin gereksiz kıskançlık triplerinden bunalıyordu. Çok ama çok kıskanç bir eştı. Sanki herkesin Gülşen Hanım'a ilgi gösterdiğini söylemesinin ötesinde, onun da acaba kendisini aldatabilir mi düşünceleri artık katlanılamaz bir hâle gelmişti.

Gülşen öğretmen ise insanlara bakarken, konuşurken, herhangi bir davranışta bulunurken bile, "İncitir miyim acaba?" diye hassasiyet gösteren, asla en ufak bir yanlışlığı olmayan, kendi hâlinde bir kadındı. Evet gençti, güzeldi ama bunun bir anlamı yoktu. Eşinin bu takıntılı kıskançlığını hak edecek en ufak bir yanlış da olmamıştı. Bu konu hakkında bazı kavgalar etmişler, olayın yanlışlığı üzerinde uzun uzun konuşmuşlar fakat bir türlü çözüm bulamamışlardı.

Her defasında konuşulanları gözyaşlarıyla çözümsüz bir şekilde içine atan Gülşen Hanım'ın kendisi olmuştu. Ancak içine attıkları kocaman bir çağlayana dönmüş, taşıyordu ve artık bunları kontrol edemez hâle gelmişti. Ya içinden atacak rahatlayacak ya da istemediği hâlde bu işe bir nokta koyacaktı. Çocukları olsa belki de ayrılmayı düşünmezdi fakat yıllar ilerledikçe Rasim Bey iyiden iyiye çekilmez bir hâle gelmişti. Ayrılmadan önce yapması gerekenleri yapmaya, onu düzeltmek için uğraşmaya karar verdi.

Vicdan azabı çekmek istemiyordu çünkü Rasim Bey kaç kere, "Ben sensiz yaşayamam!.." demişti. Demişti demesine ama ha-

yatı yaşanmaz hâle getiren de bizzat kendisiydi. İki kişilik yalnızlık bestesi içinde her gün aynı şeyleri yaşamak Gülşen Hanım'ın sinirlerini iyice yıpratmıştı. Etraflarında akrabalarından, arkadaşlarından neredeyse kimse kalmamıştı. Oysa o böyle olmasını istemiyor; çılgınlar gibi âşık olduğu adamın, o bal sarısı gözlü kahramanının sabırla geri gelmesini bekliyordu. 'Acaba bizim için daha neler yapabilirim?' diye de araştırıyor, düşünüyor, onu doktora gitmeye ikna etmeye çalışıyor, küçük sürprizlerle bu davranışını terk etmesini bekliyordu. Böylece günler günleri, aylar ayları kovaladı.

* * *

Rasim Bey, her zaman yaptığı gibi iş yerinden eşini aradı fakat sekiz yıldır ilk defa telefona cevap veren olmadı. Çok şaşırıldı. Gülşen Hanım mutlaka cevap verir, vermese bile beş on dakika içerisinde geri dönüş yapardı. Yaklaşık bir saat geçmesine rağmen aranmayınca eve gitmeye karar verdi. Arabaya atladığı gibi hızlıca sürdü. Kafasında bir sürü tilki dolaşüyor, içi içini yiyor, korktuğunun başına gelmiş olma ihtimali onu deli ediyordu. Çünkü eşine bugün kendisini aramayacağını, bir sürü toplantısı olduğunu söylemişti. "Acaba o da bunu fırsat bilerek... Aman Allah'ım!" düşünmek bile istemiyordu.

Eve geldiği zaman kapının dış kilidinin açık olduğunu gördü. Demek ki içerideydi. İyice işkillendi. Kapı kilitli olsa anlardı. 'Ya dışarı çıktı birileriyle buluştu o yüzden açmıyor ya da telefon çantasında; aramaları duymadı.' diyen içindeki sesleri derin bir nefes alarak susturdu. Öyle olsa bile eşi dışarı çıkarken mutlaka kendisine haber verir, mesaj atardı. Çünkü son sekiz yıldır kurulmuş bir makine gibi bu düzen böyle işliyordu. Onu çok sıkıntısının farkındaydı fakat bu huyundan da bir türlü kurtulamıyordu. Ses çıkarmamaya özen göstererek, usulca kapıyı ardına

kadar itti. Sanki bir şeyler arıyor gibiydi. Dilinin ucuna kadar gelen, kalbini delik deşik eden o ihtimali düşünmemeye çalıştı.

Yoksa eşi, kendisini aldatıyor muydu?

Birazdan içerde bir adamla onu yakalayacak, silahı çektiği gibi ikisini de öldürecekti. Silahı da yine bu evhamları neticesinde bulundurmak maksadıyla edinmişti. Gürültü olmasın diye kapıyı kapatmadı. Ayak uçlarına basarak ilerledi. Önce silahını koyduğu çekmeceye yöneldi. Evet evet aynen oradaydı. Çekmeceyi yavaşça açıp silahı eline aldı. Tir tir titriyor, kalbi de mehteran davulu gibi gibi güm güm atıyordu. Avına yaklaşan avcı gibi usulca yatak odasına doğru yöneldi. Hayret! Hiç ses gelmiyordu. ‘Demek yakalanmamak için hiç ses çıkarmıyorsunuz öyle mi? Birazdan size gününüzü göstereceğim.’ diye düşünerek yatak odasının kapısının önünde bir süre daha bekledi, içeriyi dinledi. Kendi kalbinin gümbürtüsünden başka çıt çıkmıyordu.

Birden, ‘Acaba aldatmıyor da uyuyor mu?’ diye düşünmeye çalıştı fakat içindeki kötü duygular buna engel oldu.

‘Hayır neden uyusun ki? Uyusa bile daha önce defalarca uykudan uyanıp telefonlarıma cevap vermemiş miydi?’

Tüm soruları bir kenara bırakarak kapının kolunu çevirdi. Az önceki sessizliği, kapının açılma sesi bozdu. Yavaşça itekledi ama hâlâ tık yoktu. Önce acemi gibi bir noktada tutamadığı silahı doğrulttu, sonra hızla içeri girdi.

Hayret! İçerde kimsecikler yoktu. Sadece açık olan pencereden içeriye giren rüzgâr, bej renkli perdeyi usul usul sallıyordu. Alnında biriken terleri silerken, ‘Acaba biriyle mi kaçtı?’ diye düşünerek, Gülşen Hanım’ın telefonunu bir daha aradı. Birazdan bir müzik sesi duyuldu.

“Ben yorulduğum hayat, gelme üstüme.”

Bu müziği biliyordu. Gülşen'in cep telefonu müziği idi. Bir süre daha dinledi. O kadar heyecanlıydı ki aklında mı yoksa odada mı çalışıyor diye anlamaya çalıştı. Derken vestiyerin önüne bırakılmış telefonu gördü. 'Ama nasıl olur? Telefonu burada! Demek telefonu da bırakarak gitti!'

Rasim Bey, o gün ve diğer gün eşinin gidebileceği bütün yerleri aradı. Şimdilik polise gitmek aklına bile gelmemişti. Çünkü Gülşen'in bütün eşyaları evdeydi; kimliği, çantası, telefonu, her şey... Kuş olup uçmuştu sanki...

* * *

Aradan üç gün geçtikten sonra çaresiz bir şekilde polise gitmeye karar verdi. Polisler de sanki onu bekliyormuş gibi hemen Rasim Bey'i Gülşen Hanım'ın yanına götürdüler; zira onlar da kimliğine ulaşamadıkları bu kadın için kayıp başvurusu bekliyordular. Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Merkezine geldiklerinde artık Gülşen Hanım geçmişine dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Onu en son bulduklarında çıplak ayakla ana yolda arabaların üzerine yürüyormuş.

Rasim Bey'e hastalığın bilinen tek bir nedeninin olmadığını anlatmaya çalışan doktor, birkaç faktörün Alzheimer'in ortaya çıkmasında etkili olduğunu söyledi.

"Genetik de olabilir kafa travmasına bağlı olarak da gelişebilir. Hastalığın en belirgin özelliği, beynin normal organizasyonunun ve fonksiyonunun bozulmasıdır."

İşte tam da korktuğu şeyi söylemişti doktor. Eşini kendisi hasta etmiş, bu genç yaşında onu içinden çıkılmaz bir hâle düşürmüştü.

Doktorlar, "Allah'tan ümit kesilmez." demişlerdi; kesilmezdi.

Artık her gün hastaneye gidip gelmeye başladı. Yapmış olduğu hatayı telafi edecek, onun hafızasının yeniden gelmesi için çabalayacaktı. Birden aklına ilk günkü Rasim olma fikri geldi.

* * *

Bu olaydan on iki gün sonra kargo şirketi aradı ve Rasim Bey'e, adına bir paket olduğunu söyledi. O da şirketin adını öğrendi, "Ben gelir, alırım. Saat kaçta kapatıyorsunuz?" diye sordu.

Kimden geldiğini bile sormadı. Hastane çıkışında doğruca kargo şirketine gitti. Kargocu işlemleri yaparken şaşkıncı çünkü bu paket tam on sekiz gün önce kargoya verilmişti. Bunca gün kaybolmadan gelmesi ve zamanın böyle planlanmış olması aklında sorulara, kalbinde heyecana sebep oldu.

İçinin cız ettiğini, damarlarının gerildiğini, göz bebeklerinin küçüldüğünü hissetti. Paketi alıp hızlıca dışarı çıktı. Adamın tuhaf bakışları içinde arabanın koltuğuna kendini zor attı ve hiç vakit kaybetmeden paketi açtı. Kocaman bir kutu ve onun üzerinde de bir zarf vardı. Merakla zarfı açıp içindeki katlanmış kâğıdı çıkardı. Bu bir mektuptu. Burnuna götürdü. Eşinin o hep alışık olduğu ellerinin kokusunu içinde hissedince kalbi titredi. Şaşkınlık içinde okumaya başladı:

"Aşkım, seni o kadar çok seviyorum ki inan bana bir gün bile yan gözle bir Allah'ın kuluna bakmadım. Senin başını öne eğecek en ufak bir yanlış hareketim de olmadı. Fakat bu kıskançlığın yüzünden artık ciddi bir şekilde aklımı yitirmeye başladım. Ne hissettiğimi, ne yaşadığımı bile fark edemeyecek kadar kör oldum ve gözüm hiçbir şeyi görmüyor. Toplantıları, derste anlatacaklarımı bile unutmaya başladım. Öğrencilerin ve müdürün bana bakışlarını görmeni isterdim. Faturaları yatırmayı, hatta yemeğin nasıl yapıldığını bile hatırlamıyorum. Evde neyi nereye

koyduğumu bile unutuyorum artık. Sen farkında değilsin ama günün saatlerini, günleri, ayları karıştırmaya başladım ve çoğu zaman evin odaları bir sis perdesinin ötesinden gözükmeye başladı. Sadece telefonun ne zaman çalacağını ve bana ne yaptığımı soracağını düşünür oldum.

Arkadaşlarım, okulda konuşma ve anlamada zorlandığımı söyledi. Türkçe öğretmeni olarak tuhaf tuhaf kelimeler kullanmama onlar da bir anlam verememişler. Benden o kadar bihabersin ki son zamanlarda ayakkabıları buzdolabına koymaya, meyveleri vestiyerde saklamaya başladım; onu bile fark edemedin. Her neyse, artık hiçbir şeyden zevk alamıyorum. Her şeyi unutuyorum. Korkarım ki artık seni de unutacağım. Fakat her şeye rağmen evlilik tarihimizi, o en mutlu olduğumuz günü unutmak istemiyorum. Senin için bir anlamı yok biliyorum ama bir kadının asla unutamayacağı en güzel gündür o. İşte bu yüzden hediyemi önceden gönderme kararı aldım. Umarım sana ulaştığında ikimiz de evde oluruz.

Seni çok seven eşin Gülşen...”

Rasim Bey, gözyaşları içinde mektubu katladı. Sarsıla sarsıla ağlıyordu. Titreyen elleriyle ambalajı açması bir hayli zor oldu. Büyükçe bir paketti. İçinden çıkanı görünce gözyaşları artık kontrolsüz bir sağanağa dönüşmüştü. Nasıl unutabilirdi ki Gülşen Hanım’la evlendiğinde onun giydiği beyaz gelinliği... Hâlâ ilk günkü temizliği ve sadeliği ile orada duruyordu ...

Hayatta hep güler yüzlü ve pozitif ol; çünkü ne bir kimse için ne de bir dert için üzüldüğüne değmiyor. Ömür çabucak bitiyor. Elimizde sadece biriktirdiğimiz güzel umutlar ve hayaller kalıyor. Seven yürekleri yormayın, vefalı olanları ötelemeyin; inanın kimseyi kaybetmeye gelmiyor. Bırakın gidenler gitsin, ezenler ezsin, nankörler terk etsin!

Sen affetsen bile Allah onları zaten affetmiyor. Hayat küçücük bir imtihan; kimileri için kalem kimileri için de silgi yetmiyor.

**Yanında uzaya çıksan bir bahane bulurlar,
Uzakta hendek aşsan hemen tav olurlar.**

ÇOK GEÇ OLMADAN SEVDİKLERİMİZE DEĞER VERMEK

Hikâye bu ya; günlerden bir gün kırlangıcın biri, bir adama âşık olmuş ve adamın penceresinin önüne konup adama şöyle demiş:

“Ben seni çok seviyorum, lütfen pencereyi açıp beni içeri al da birlikte yaşayalım.”

Adam, “Olmaz, alamam! Sen kuşsun; bir kuş adama âşık olur mu hiç?” demiş.

Kırlangıç tekrar, “Lütfen pencereyi açıp beni içeri al, birlikte yaşarız. Hem ben sana dost ve arkadaş olurum. Canın da sıkılmaz, birlikte yaşar gideriz.” demiş.

Adam yine, “Olmaz, alamam... Git başımdan!” diye cevap vermiş.

Üçüncü ve son defa kuş, adamın penceresinin önüne konup adama tekrar şöyle demiş.

“Lütfen beni içeri al. Artık soğuklar da başladı, dışarıda kalamam. Biliyorsun sıcak havalarda yaşayabilirim sadece. Beni içeri almazsan başka sıcak ülkelere gitmek zorunda kalırım. Lütfen beni içeri al da burada kalayım. Birlikte yemek yeriz, omzuna konar, seni neşelendirir, sana yârenlik ederim. Hem sen de benim gibi yalnızsın.”